

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 217/2016
17.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Д.К.1, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. а у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљене Д.К.1, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 162/14 од 21.05.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 260/15 од 11.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости окривљене Д.К.1, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 162/14 од 21.05.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 260/15 од 11.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 162/14 од 21.05.2015. године, окривљена Д.К.1, оглашена је кривом због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, те јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена у року од једне године не изврши ново кривично дело. Окривљена је обавезана да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 64.500,00 динара и да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом окривљена је обавезана да оштећеној Д.К.2, накнади трошкове кривичног поступка у износу од 80.250,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а оштећена Д.К.2 је са имовинскоправним захтевом упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж 260/15 од 11.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Д.К.1, а првостепена пресуда је потврђена.

Окривљена Д.К.1, поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда не опредељујући повреду закона због којих подноси захтев за заштиту законитости и без конкретног предлога у погледу одлуке Врховног касационог суда поводом поднетог захтева.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости окривљене, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости окривљене Д.К.1 је недозвољен.

Чланом 483. став 1. ЗКП, прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а у ставу 3. тог члана предвиђено је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произлази да је окривљени овлашћен да поднесе овај ванредни правни лек, али да то може учинити искључиво преко браниоца.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је у конкретном случају окривљена лично поднела захтев за заштиту законитости, на шта по закону није овлашћена, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев окривљене Д.К.1, недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци решења.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.